

אבא שלי איננו

ולמה, יודעת רק הציפור
שבה להביט עצרת
בלכתך במשעול.

ויודע רק הפרח האציל
שהאדים בצד
כשעברת בשביל .

ויודעים גם הילדים
שנופפו מהחלון
בטיולך האחרון.

ויודעת אמא
שאת ידה נישקת
ביומך האחרון
כאילו שידעת ורצית להגיד שלום.

ויודע אני
ויודעים פלג וצבי
וכולנו שותקים
כמו ילדים
כשאבא אומר שלום.

מוטי הדסי

אריאל (טיטו) הדסי – אבא

נולד בבואנוס איירס – ארגנטינה, ב-17.6.1925 להורים אשר היגרו מרוסיה.
בגיל צעיר מאוד עבר עם המשפחה לעיר תוקומאן. כשהיה בן 9, אימו נפטרה ואביו גידל אותו.
בגיל 13 נכנס לתנועת "דרור הבונים" והיה בגרעין הראשון בהכשרה בארגנטינה .

בתחילת שנת 1948, אחרי תקופת אימון קצרה בצרפת, נשלח במסגרת מח"ל לישראל, אז "פלסטינה",
הישר אל מלחמת השחרור, שהיתה בעיצומה. גוייס לחטיבה 7 והשתתף ב- 7/1948 בכיבוש העיר נצרת.

לאחר שרותו הצבאי הצטרף לגרעין בקיבוץ גבת, שם הכיר את שרה – אישתו לעתיד- שהגיעו לגבת מברזיל.
ב- יולי 1949 יצא כל הגרעין להתיישבות דרום אמריקאית הראשונה בנגב – קיבוץ מפלסים, שם התחתנו
אבא ואמא בסוף 1950.
בשנת 1951 ויתרו על מפלסים לטובת העיר .

היתה אז תקופת הצנע ולא ניתן היה בתנאים הקשים האלה להקים משפחה כפי שרצו. לאחר התלבטויות רבות
החליטו השניים לרדת לברזיל לתקופה קצרה, שנמשכה כ- 9 שנים ושבהלכם נולדו להם שלושה בנים
צבי, פלג, ומוטי .

ב- 1960 חזרה המשפחה לארץ והתיישבה בברור חיל .
אבא עבד בלול, דקו, מכון תערובת וקרמיקה (כמעט מהקמתה ועד סגירתה).
באחרונה עבד בתצפית דרישות ברפת .

מאוד אהב את המשק ועד כמעט יומו האחרון השתדל לפי יכולתו לתרום בעבודתו לטובת הקיבוץ.
אבא נפטר אחרי מחלה ממושכת ב- כ"ו בחשון תשנ"ד (10 בנובמבר 1993).
יהי זכרו ברוך